

mig udtalte Grundføtning — for at overtræde dem, men jeg troer, at naar der ligger en Grundføtning for i en Sag, bør den udtales, for at den kan staae klar, og for at man kan handle derefter. Naar den samme ærede Rigsdagmand har meent, at, hvis det Correcte, det Principmæssige skulde være, at Thinget ved sit Initiativ ikke skulde kunne paanøde Regjeringen større eller andre Bevillinger end dem, den ønsker, saa maatte denne Tankegang føre til, at Thinget heller ikke kunde nægte, hvad Regjeringen forlanger, da er det mig ubedribeligt, hvorledes Nogen med sund Tankegang, endog saa kun blot et Dieblit, kan fremføre en saadan Sætning; thi dens fuldkomne Ugrundethed, dens fuldkomne Urigtighed er jo dog indlysende for Enhver, der vil gjennemtænke de to Tanker; den ene: at Thinget ikke bør paanøde Regjeringen andre eller høiere Bevillinger, end Regjeringen forlanger, og den anden: at Thinget ikke skulde kunne nægte Bevillinger, at Regjeringen skulde kunne tvinge, nøde Thinget til den Bevilling, som begjæres, men som Thinget ikke vil gaae ind paa, at der ikke skulde være nogen Forskjel derimellem, det kan dog vel Ingen for Alvor vedblivende paastaae. Naar den ærede Rigsdagmand for Maribo Amts Ade Balgtreds (Monrad), som jo almindelighed selv hjælper til at opretholde den Grundføtning, at man i finantzielle Love ikke skal indvotere større Summer, end Regjeringen forlanger — naar denne ærede Rigsdagmand idag har sagt, at der her ikke skulde være nogen Forskjel imellem finantzielle Love og andre Love, og at Regjeringen og det andet Thing i det foreliggende Tilfælde jo kunne forkaste Forslaget, dersom der dert indvoteres en Bevilling, som den her omhandlede, og at Sagen saaledes ved Finantsforlaget og Tillægsbevillinger ikke stiller sig anderledes, end ved andre Lovforslag, thi ogsaa dem kan det andet Thing og Regjeringen forkaste i det Hele, naar Noget indvoteres i dem, som de ikke ville have, saa vil jeg dog hense til det ærede Medlem, om der ikke i saa Henseende er en overordentlig væsentlig Forskjel. Jeg kan med Hensyn hertil atter tye til det kjøbenhavnste Medlems (A. Hages) paaffjonnelsesvær-

dige Oprigtighed; han sagde: vi have ikke „indsmuglet“ dette Forslag, nei, langtfra vi have sat det aldeles aabent ind; men hvorfor have vi sat det ind i den forelagte Tillægsbevilling, hvorfor have vi ikke bragt det ind som et særligt Lovforslag? Fordi, sagde han, at, dersom vi havde bragt det ind som et særligt Lovforslag, saa kunde Regjeringen forkaste det, men naar det kom ind i Tillægsbevillingsloven, saa vidste vi, at Regjeringen omtrent var nødt til at tage det; ja, mine Herrer! her see De den store Forskjel. Regjeringen staaer i et Tilfælde som dette aabenbart ganske anderledes ligeoverfor en almindelig Lov end ligeoverfor en Bevillingslov, end ligeoverfor en Tillægsbevillingslov (Nei!). Jo, Forskjellen maa nu være indlysende for Enhver. Ja, naar Thinget oftere og i vigtige Spørgsmaal, trods Regjeringens Indsigelse, vil sætte saadanne Poster ind i Bevillingslove, som stride imod Regjeringens Overbeviisning, ja, ganske vist, saa kan Thinget bringe det til den sørgelige Nødvendighed, at der i saadanne Tilfælde kan blive Spørgsmaal om Brugen af Betoet ogsaa ved finantzielle Lovforslag, uagtet Regjeringen er enig i alt Andet end den enkelte Post. Jeg kalder det en sørgelig Nødvendighed, thi alle de værige bevilgede Udgifter ere jo nødvendige, men det kan ganske vist føre til saadanne alvorlige Conflicter, naar Thinget ikke vil anerkjende den Grundføtning, som jo ellers i Almindelighed uden Modsigelse anerkjendes: at man ikke skal berede Regjeringen den eiendommelige Banfælsighed, at den kun har Balget imellem enten at sige Ja til en Udgift, som de ikke anseer for rigtig, eller at fremkalde den Conflict, som ligger i Forkastelsen af en af Rigsdagen vedtagne Tillægsbevillingslov, eller vel endog en Finantslov. Ja, det kan skee; jeg ved det; Thinget kan bringe Regjeringen til et saadant Stridt; men jeg troer ikke, at det vil være klogt for den ene eller den anden Side at fremkalde det Slags Banfælsigheder, at berede den Art Conflicter, ved at tilfidsætte den naturlige og vigtige Regel: at man i Finantslove eller Tillægsbevillingslove ikke bør afvige fra almindelige, gjældende Love, ikke bør optage høiere eller andre Poster, end Regjerin-